

Лопатитѣ започватъ своята страшна работа. Баба Тонка чува шума на падащата прѣстъ върху трупата и изтрѣпва: тъй сж звучали и ударитѣ на заптиетата.

Попѣ Иванѣ свива епатрахила си и трѣгва. Старицата още веднѣжъ поглежда скрития подъ храста черепъ, поколебава се мигъ и догонва свещеника.

— Дѣдо попе, грѣхота ли е да приберешъ главата на нѣкой умрѣлъ човѣкъ?

Гласътъ ѝ е глухъ и задавенъ. Това не е гласъ, а съсъкъ, дошѣлъ, сякашъ, отъ другия свѣтъ. Попѣ Иванѣ отскача въ страна, широко разтваря очи и втренчено я гледа.

— Тонке! — думитѣ едва се откъсватъ отъ езика му. Той се сѣща за чия глава му говори старата жена и страхътъ съвсемъ го обѣрква.

— Тонке! Тонке! Господъ да те вразуми!

Попѣ Иванѣ бързо се прекръства и тичешката излиза изъ гробищата.

Баба Тонка е вече спокойна. Попѣ Иванѣ не каза, че е грѣхота да се прибере мъртвешка глава. Тя отива до храста, вади червения тестемелъ съ бѣлитѣ точки, обзива съ него черепа, а сетне бързо започва да събира пелинъ.

*

Пладне. Гори нажежената земя. Покривитѣ на кжщитѣ, каточели сж червени пламъци. Улицитѣ сж пусти. Тукъ-таме на подлѣнитѣ калдарѣми предъ кафенетата стоятъ лениви турци и дрѣмятъ.

Единъ отъ тѣхъ случайно поглежда по улицата и казва: